

- מדבר באפל יתקן
- מקטב יתקן צדקיים
- תהלים צא ו

לעזר רש"י

- פלישתיין [פלישתיין].
- שיתוק.
- קריש"ף [קפריש"ף].
- שית-צלף.
- שונכיי"ר [שורכיי"ר].
- חורר (אילן).
- מורשי"ן [פלישתיין].
- שיתוק.
- שונכיי"ר [שורכיי"ר].
- חורר (אילן).

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

קיא:

מסורת הש"ס

- [למאורע זיל ארבעה].
- [גני הערוך דכירה].
- ועי רשבי"ם ז"צ ממ:
- ד"ה תלי לפפין].
- [שנת קי. וע"ש פרש"י ז"צ קי:
- וע"ש רשבי"ם].
- [ד] [מולין קה].
- [ה] [נרשבי"ם אלון].
- [ו] [נכרות ס].
- [ז] [ז"צ טו].
- [ח] [נכרות ס].
- [ט] [ז"צ טו].

הגהות הב"ח

- [א] גמ' ומיית הרב"מ
- דלג: [ב] שם מאן
- דשמי וכו' ומאן דסיס
- ממני אדמתונא כרעא:
- [ג] רש"י ד"ה הא מאן
- וכי דדיקלא דקל [קלף]
- [ד] [קצירין הס"ד].
- הא מאן ד"ה צרעא ז"ל
- קודם ד"ה אי מקטל:
- [ה] ד"ה איסרא דעניוהא
- נכל שמייה נכנס לבית
- שרואה כ"ל ומיית ושמה
- ממק: [ו] רשבי"ם ד"ה
- איסרא וכו' ללון ואינו
- נכנס בבית וכו' מנהג
- ביוון כפת:

הגהות הגר"א

- [א] גמ' טולא חרדמא
- טולא דערנחא א"ד אף
- טולא דארבא כללא כ"י
- כ"ל [ז] [זכור מושב מ"ש
- במגהות הגר"א וע"ש מ"א
- במסורת המאור: [ב] שם
- פירוש. נמק:

מוסף רש"י

- זרדתא. אילן עשמו
- זרדתא. אילן עשמו
- [קדושין עב]. בר קשא.
- ממונה למנך [שבת
- ק]. או: מושל העיר
- [רשבי"ם ב"ב ק]. שורא.
- פירוי אולכין [חולין קה].
- איסרא דעניוהא. ער
- עלו [ע"ד סא]. שאל
- דעניוהא. נבל שמייה.
- ונכל ק"ל ליה ואובד מקום
- מילוט [שבת סב].

מוסף תוספות

- א. כלומר כשרוחקין
- אוחו למכור או למשכן
- ביתו ושדותיו כמו תלויה
- ובין. מוס' מסהדרין ע:

רבינו חננאל

- הני תלת מילי היב ערבונא
- בנהורא. מאן דסריק יבש.
- ומאן דשתי ט"ף ט"ף, ומאן
- דסאים מסאניה. כי
- רטיבתא כרעיה תלא
- לחמא. קשי לעניוהא.
- דאפיל תחלי ולא משי ידיה
- מפחד לתלתין יומין.

האי מאן דמפני אגירא (א) דדיקלא: אי מיקטל קטיל. אם נקצץ האילן נהרג האיש ואם נעקר האילן האיש מת: ה"ג הני מיני היכא דלא מנה כרעיה עילויה כו': (ב) האי מאן דמפני אגירא דדיקלא אחרת ליה רוח פלגא. פלשתיין בלע"ז: זרדא. כאז חזי הראש: חמשה טולי הוו. שרוח רעה שורה תחתיהם: טולא דננדא. שם האילן: טולא דפרחא. זלף קרפ"ף בלע"ז: זרדא. שונכיי"ר: טולא דארבא. ספינה: טולא דערנחא. כל אילן ערבה: דקשה סילויה. ע"ז: דזי פרחא רוחי. כך הוא שמש: דזי זרדא.

שדים שמן: דזי איגרי. המזויין בגגות רשפי שמש: ונפקא מינה. לכתוב קמיעא בשם אילן) כגון אם הווק תחת זי פרחא יכתוב לו קמיעא בשם רוחי: (למאי נפקא מינה לגוויי לה. לזכרו מפניה לפי שאין לה עינים ואינה רודפתו: גוייה. ברח מפניה: כי אזלא נפקא אדיקלא. כשהלכה אחריו נתקלה ונפלה על עיקר האילן: ה"ג פקעה היא וזוהא דיקלא. יבש הדקל: זר קשא. שומר העיר: ה"ג סודריה דמר דומה כי לזרעא מרצון: דקטוה למר לא ידע ליה למימר ברוך. שאינו יודע לבדק על הסודר ברוך עוטר ישראל: כחשא. קף הקדירה: והדר כנדא דממא. מתגלגל בתוך כד של כותח: ומשפחה בטולא דחזא. חזב שמיים יהושע זו לישראל את הארץ: דלא חזב גרמדיא. שלא גדל אמה: ארבוהא. עירון: אדמתא כרעיה. צעוד שרגליו לחים ממני הרחיבה: סליא צביסא. התולה פתו באויר בתוך כל אחד: סלא סילסיה. לסלו ופת בתוכו: נישורא. פירוקין: איסרא דמוני. מלאך הממונה לזמן מונוות: נקוד שמי. לשון נקודו כמו מנקד חזירו לפיכך אינו רואה שיהו פרוים נשלכים לידם כרגל: איסרא דעניוהא נכל שמי. (א) ושמה נכנס לבית שהוא רואה שאין נוהגים מנהג נקיות כפת: לזרוק. כליון עינים: מפחד. ואינו יודע למה:

האי מאן דמפני אגירא דדיקלא ליה לדידיה רוח פלגא והאי מאן דמוצלי רישיה אגירא דדיקלא אחרת ליה רוח צרדא האי מאן דפסעי אדיקלא אי מיקטל קטיל אי איעקר מיעקר ומיית (ב) הנ"מ דלא מנה כרעיה עילויה אבל מנה כרעיה עילויה לית לן בה (ג) חמושה טולי הוי טולא דדיקלא יחידא טולא (ד) דכנרא טולא דפרחא טולא דזרדא (א) איכא דאמרי אף טולא דארבא וטולא דערבתא כללא דמילתא כל דנפיש ענפיה קשי טוליה וכל דקשי סילויה קשי טוליה לבר מכרו משא אע"ג דקשי סילויה לא קשי טוליה דאמרה לה שידא לברה פירחי נפשיך מכרו משא דאיהו הוא דקטיל לאבוך וקטיל לדידיה אמר רב אשי חזינא לרב כהנא דפריש מכולהו טולי בי פרחי רוחי דבי זרדתא שידא דבי איגרי רישפי למאי נפקא מינה לקמיעא דבי פרחי בריה שאין לה עינים למאי נפקא מינה לגוויי לה זימנא חדא הוה אויל צורבא מרבנן לאפנויי לבי פרחי שמע דקא אתא עילויה וגזי לה כי אזלא חבקה לדיקלא צווח דיקלא ופקעה היא (ב) פרחא דבי זרדתא שידה הא זרדתא דסמוכה למתא לא פחתא מושתין שידה למאי נפקא מינה למיכתב לה קמיעא (ג) ההוא בר קשא דמתא דאזיל וקאי גבי זרדתא דהוה סמיד למתא עלו ביה שיתין שידה ואיסתכן אתא ליהווא מרבנן דלא ידע זרדתא דשיתין שידה היא כתב לה קמיע לחדא שידא שמע דתלו חניגא בגוויה וקא משרוה הכי סודריה דמר כי צורבא מרבנן בדיקנא ביה במר דלא ידע ברוך אתא ההוא מרבנן דידע זרדתא שיתין שידה הוה כתב לה קמיעא דשיתין שידה שמע דקא אמרו פנו מנייכו מהכא קטב מרירי תרי קטבי הוו חד מקמי טיהרא וחד מבתר טיהרא דמקמי טיהרא קטב מרירי שמו ומיחזי כי כדא דכמכא והדר ביה בחשא דבתר טיהרא קטב ישוד צהרים שמו ומיחזי כי קנא דעיוז והדר ביה כנפיה אביי הוה שקיל ואזיל ואזיל רב פפא מימיניה ורב הונא בריה דרב יהושע משמאליה חזייה ליהווא קטב מרירי דקא אתי לאפיה דשמאליה אהדרא לרב פפא לשמאליה ולרב הונא בריה דרב יהושע לימיניה אמר ליה רב פפא אנא מאי שנא דלא חשש לי אמר ליה את שעתא קיימת לך מחד בתמוז עד שיתסר ביה ודאי שכחי מכאן ואילך ספק שכחי ספק לא שכחי ומשתכחי בטולי דחצבא דלא חצב גרמירא ובטולי דצפרא ופניא דלא הוי גרמירא ועיקר בטולי דבית הכסא אמר רב יוסף הני תלת מילי יהיב ארבוהא לנהורא (א) מן דסריק רישיה יבש ומן דשתי ט"ף ט"ף ומן דסיים מסני אדמייתניה כרעא תלאי בביתא קשי לעניוהא כדאמרי אינשי תלא סילתא תלא מזוניה ולא אמרן אלא ריפתא אבל בישראל וכוורי לית לן בה אורחיה היא פארי בביתא קשי לעניוהא (ג) נשורא בביתא קשי לעניוהא כלילי שבתות וכלילי רביעית שרו מזיקין עילויה איסרא דמווני נקיד שמייה איסרא דעניוהא נבל שמייה צעא אפומא דחצבא קשי לעניוהא מאן דשתי מוא בצעי קשי לברוקתי דאכיל תחלי ולא משי ידיה מפחד תלתין יומין דמסוכר

המזויין בגגות רשפי שמן: למיכתב קמיעא. בשם אלו כגון אם הווק תחת זי פרחא יכתוב לו קמיעא בשם רוחי: (למאי נפקא מינה לגוויי מינה. לזכרו מפניה לפי שאין לה עינים ואינה רודפתו: גוייה. ברח מפניה: כי אזלא נפקא אדיקלא. כשהלכה אחריו נתקלה ונפלה על עיקר האילן: ה"ג פקעה היא וזוהא דיקלא. יבש הדקל: זר קשא. שומר העיר: ה"ג סודריה דמר דומה כי לזרעא מרצון: דקטוה למר לא ידע ליה למימר ברוך. שאינו יודע לבדק על הסודר ברוך עוטר ישראל: כחשא. קף הקדירה: והדר כנדא דממא. מתגלגל בתוך כד של כותח: ומשפחה בטולא דחזא. חזב שמיים יהושע זו לישראל את הארץ: דלא חזב גרמדיא. שלא גדל אמה: ארבוהא. עירון: אדמתא כרעיה. צעוד שרגליו לחים ממני הרחיבה: סליא צביסא. התולה פתו באויר בתוך כל אחד: סלא סילסיה. לסלו ופת בתוכו: נישורא. פירוקין: איסרא דמוני. מלאך הממונה לזמן מונוות: נקוד שמי. לשון נקודו כמו מנקד חזירו לפיכך אינו רואה שיהו פרוים נשלכים לידם כרגל: איסרא דעניוהא נכל שמי. (א) ושמה נכנס לבית שהוא רואה שאין נוהגים מנהג נקיות כפת: לזרוק. כליון עינים: מפחד. ואינו יודע למה:

דמסוכר